

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

24 квітня 2026 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 4 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України підполковник юстиції Чихун Володимир Ігорович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені 10.10.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022101110000405, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 2, 36, 40, 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Кузьміну Володимиру В'ячеславовичу, 19.10.1979 року народження, громадянину російської федерації, уродженцю м. Сергіїв Посад московської області РРФСР, військовослужбовцю збройних сил рф, який з 26.08.2022 по серпень 2023 року проходив службу на посаді командира 30 дивізії надводних кораблів чорноморського флоту вmf зс рф (військова частина 42948, з місцем знаходження м. Севастополь, АР Крим), у військовому званні контр-адмірала, паспорт громадянина рф № 4704 895507,

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 438 КК України**, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III).

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Кузьмін В.В.:**

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією російської федерації (далі - рф) проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент рф оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення збройних сил рф (далі – зс рф), інших збройних формувань рф та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою рф, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема, резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ст. 48 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 (далі – Додаткового протоколу I), для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Статтею 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 (далі – Положення), забороняється будь-яким способом атакувати чи бомбардувати незахищені міста, селища, житлові будинки чи споруди.

Відповідно до статті 51 (1) Додаткового протоколу I, цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями.

Крім того, згідно положень статті 51 (2) Додаткового протоколу I та статті 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи погрози насильством, які мають головною метою тероризувати цивільне населення як і сам терор цивільного населення.

Згідно статті 52 (1) Додаткового протоколу I, цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є військовими об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Відповідно до пункту 2 указаної статті Додаткового протоколу I, напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується військових об'єктів, то військові об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у військові дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну військову перевагу.

Згідно положень статті 54 (2) Додаткового протоколу I, заборонено піддавати нападу або знищувати, виводити або доводити до непридатності об'єкти, необхідні для виживання цивільного населення, такі як запаси продуктів харчування, сільськогосподарські райони, що виробляють продовольство, посіви, худобу, споруди для забезпечення питною водою й запаси останньої, а також іригаційні споруди спеціально з метою не допустити використання їх цивільним населенням або супротивною стороною як засобу підтримання існування, незалежно від мотивів, ніби з метою викликати голод серед цивільних осіб, примусити їх до виїзду або з якої-небудь іншої причини.

Стаття 57 (1) Додаткового протоколу I зазначає, що при проведенні військових операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти.

Згідно пункту 2 указаної статті, щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи:

а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є військовими об'єктами у значенні пункту 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої військової переваги, яку передбачається одержати;

б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є військовим, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої військової переваги, яку передбачається отримати;

с) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

Статтею 23 (g) IV Гаазької Конвенції від 18.10.1907 про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі (далі – IV Гаазької Конвенції), крім заборон, передбачених спеціальними конвенціями, особливо забороняється знищувати або захоплювати власність ворога, крім випадків, коли таке знищення або захоплення настійно вимагається військовою необхідністю.

Нормами 7-10, 15, 22 та 54 Звичаєвих норм міжнародного гуманітарного права визначено, що сторони конфлікту завжди повинні розрізняти цивільні об'єкти та військові цілі. Напади можуть спрямовуватися лише на військові цілі. Напади не повинні спрямовуватися на цивільні об'єкти.

Що стосується об'єктів нападу, то військові цілі обмежуються тими об'єктами, які за своєю сутністю, розташуванням, метою чи способом використання ефективно сприяють веденню військових дій і чиє часткове або повне зруйнування, захоплення або нейтралізація в обставинах, що склалися на конкретний момент часу, надає явну військову перевагу.

Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не належать до військових цілей. Цивільні об'єкти перебувають під захистом від нападів, окрім випадків і протягом того часу, коли вони стають військовими цілями.

Окрім того, відповідно до статті 8(2)(b)(ii) Римського статуту, умисне спрямування нападів на цивільні об'єкти, тобто об'єкти, що не є військовими цілями, кваліфікується як воєнний злочин.

Сукупність об'єднаних магістральними електричними мережами атомних-теплових-, гідроелектростанцій, електричні і теплові мережі, а також електростанції, які працюють на альтернативних (відновлювальних) джерелах електроенергії (ВДЕ) (сонячні, вітрові, біо та інші) складають Об'єднану енергетичну систему України (далі – ОЕС України). Різні види електричних підстанції в ОЕС України забезпечують прийом, перетворення і розподіл електроенергії.

Указані енергетичні об'єкти ОЕС України за своїм призначенням не відносяться до об'єктів військового характеру, не використовуються у військових цілях, не вносять ефективний вклад у воєнні дії, не надають воєнної переваги та не виробляють електроенергію для регулярної істотної і безпосередньої підтримки воєнних операцій, промислових об'єктів, а також об'єктів оборонно-промислового комплексу України.

Вищеперелічені енергооб'єкти, що об'єднані спільним режимом виробництва, передавання та розподілу електричної й теплової енергії за їх централізованого керування, здійснюють енергозабезпечення цивільного населення усієї території України, що є необхідним для їх виживання.

Вживаючи заходи з відсічі збройної агресії РФ, у період з 24.02.2022 і упродовж 2022 та 2023 років Силами оборони України проводилися успішні контрнаступальні дії, що дозволило звільнити з-під окупації зс РФ території Київської, Сумської, Чернігівської, Харківської, Миколаївської областей та окремих районів Запорізької, Херсонської, Донецької та Луганської областей.

Розуміючи, що початковий план у стислі терміни захопити і окупувати територію України не реалізовано, а Сили оборони України своїми контрнаступальними діями продовжують витіснити збройні сили РФ з окупованих територій України, політичне і військово керівництво РФ, у тому

числі командувач чорноморського флоту військово-морського флоту зс рф (далі – чф вmf зс рф) адмірал Соколов В.М., його перший заступник віце-адмірал Пінчук С.М., (досудові розслідування стосовно яких здійснюються в інших кримінальних провадженнях) та інші невідомі на цей час досудовим слідством особи, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб між собою, усвідомлюючи тяжкі наслідки у вигляді загибелі і поранення великої кількості осіб, створення непридатних умов для існування цивільного населення України, бажаючи настання таких наслідків, у невідомий досудовим слідством час розробили план спрямований на тероризування цивільного населення України шляхом забезпечення здійснення збройними силами рф систематичних масштабних обстрілів крилатими ракетами дальньої авіації і чф вmf зс рф, а також ударними безпілотними літальними апаратами (далі – БПЛА), міст та інших населених пунктів всієї території України, які завдають значних руйнувань та спричиняють загибель людей, а також завдання ударів по об'єктам цивільної інфраструктури, а саме об'єктам енергетики України, що призводить до припинення роботи промислових підприємств та інших цивільних установ і організацій, необхідних для виживання мирних мешканців, з метою залякати цивільне населення України, створити умови для постійної напруги у суспільстві, переслідуючи у такий спосіб за мету вимусити керівництво України піти на вигідні для рф територіальні та політичні поступки.

З 26.08.2022 по серпень 2023 року, більш точні дати на цей час досудовим слідством не встановлені, військовослужбовець чф вmf зс рф Кузьмін Володимир В'ячеславович проходив військову службу на посаді командира 30 дивізії надводних кораблів чорноморського флоту військово-морського флоту зс рф (військова частина 42948) (далі – 30 дивізія надводних кораблів).

Очолювана Кузьмінім В.В., у вищевказаний період, 30-та дивізія надводних кораблів у складі чф вmf зс рф є тактичним з'єднанням чорноморського флоту, що об'єднує надводні бойові кораблі різних класів і призначення та призначені для виконання оперативних і бойових завдань у складі флоту, зокрема забезпечення військово-морської присутності, охорони морських комунікацій, участі в морських операціях, завдання ракетно-артилерійських ударів по морських і наземних цілях, а також залучення до бойових дій у межах збройної агресії рф проти України.

На озброєнні 30 дивізії надводних кораблів перебувають кораблі-носії крилатих ракет морського базування (далі – КРМБ) ЗМ-14Т «Калібр», що застосовуються надводними човнами.

У зв'язку із займаною Кузьмінім В.В., у вищевказаний період, посадою командира 30-ї дивізії надводних кораблів, відповідно до ст. 35 Корабельного статуту вmf рф, останній являвся безпосереднім організатором несення служби дивізії, наділений всією повнотою розпорядчої влади відносно підлеглих і ніс персональну відповідальність за виконання усіх покладених на дивізію завдань.

Відповідно до статей 36, 37 Корабельного статуту вmf рф, Кузьмін В.В., як командир 30-ї дивізії надводних кораблів, являвся єдиначальником всього особового складу з'єднання і ніс особисту відповідальність у мирний та воєнний час за бойову та мобілізаційну готовність дивізії, успішне виконання бойових завдань, а також за бойову підготовку, виховання, військову дисципліну та

морально-психологічний стан підлеглих. До його обов'язків входило безпосереднє керівництво підготовкою штабу та командирів кораблів, проведення регулярних оглядів і перевірок готовності кораблів до виходу в море та виконання бойових вправ, а також контроль за станом і збереженням озброєння, військової техніки та матеріальних засобів. В межах управління ударним потенціалом з'єднання командир особисто контролює готовність ракетно-артилерійського озброєння до застосування, організовує практичні стрільби, забезпечує суворе дотримання заходів безпеки при експлуатації та зберіганні боезапасу, а також несе відповідальність за професійну підготовку розрахунків бойових інформаційних постів і командних пунктів управління вогнем для досягнення максимальної ефективності вогневого ураження.

Будучи командиром 30-ї дивізії надводних кораблів, Кузьмін В.В., відповідно до статей 35-37 Корабельного статуту вmf рф, ніс повну та одноосібну відповідальність за постійну бойову готовність дивізії, за успішне виконання дивізією бойових завдань в установлені терміни, організовував та здійснював управління підлеглими підрозділами особисто та через штаб, а також через своїх заступників, начальників відділень та служб функціонально підпорядкованими йому підрозділами.

Для реалізації вищевказаного злочинного умислу військове командування рф, у тому числі командувач чф вmf зс рф адмірал Соколов В.М., його перший заступник віце-адмірал Пінчук С.М. та інші нествановлені на цей час досудовим слідством особи, у нествановленій досудовим розслідуванням час, але не раніше 26.08.2022 залучили Кузьміна В.В., якому співучасники визначили роль в реалізації спільного плану на знищення критичної цивільної інфраструктури, зокрема, об'єктів електроенергетики України та промисловості, тероризування цивільного населення України у вищевказаний спосіб, а останній погодився її виконати.

При цьому, вищевказане політичне і військове керівництво рф разом Кузьмінім В.В. знали та розуміли, що цивільна інфраструктура у населених пунктах на всій території України, у тому числі об'єкти енергетики України, є необхідними для виживання цивільного населення, перебувають під охороною норм міжнародного гуманітарного права, які забороняють піддавати їх нападам і знищенню, указані цивільні об'єкти за своїм призначенням не відносяться до об'єктів військового характеру, не надають воєнної переваги, не використовуються у військових цілях та не вносять ефективний вклад у воєнні дії.

У подальшому у період серпня 2022 року по серпень 2023 року, більш точні дати на цей час досудовим слідством не встановлені, Кузьмін В.В., перебуваючи у м. Севастополь АР Крим та в інших нествановлених досудовим слідством місцях на території рф, виконуючи спільний злочинний план, діючи умисно, за попередньою змовою групою з військовим командуванням рф, у тому числі командувачем чф вmf зс рф адміралом Соколовим В.М., його першим заступником віце-адміралом Пінчуком С.М. та іншими нествановленими на цей час досудовим слідством особами, із числа військового командування рф, усвідомлюючи тяжкі наслідки у вигляді загибелі і поранення великої кількості цивільних осіб, а також створення непридатних умов для існування мирного населення України, бажаючи настання таких наслідків, в порушення статей 48,

51 (1), 51 (2), 52 (1), 52 (2), 54 (2), 57 (1), 57 (2) Додаткового протоколу I, статті 25 Положення, статті 23 (g) IV Гаазької Конвенції, забезпечив нанесення підпорядкованими йому підрозділами 30-ї дивізії надводних кораблів, з використанням надводних бойових кораблів, у тому числі фрегату «Адмірал Макаров» систематичних масштабних ударів крилатими ракетами морського базування ЗМ-14Т «Калібр» універсального корабельного стрільбового комплексу ЗК-14 «Калібр-НК» по цивільним об'єктам всієї території України, у тому числі об'єктах енергетики ОЕС України, яка має надзвичайно важливе значення для виживання цивільного населення.

Для виконання відведеної ролі в реалізації указанного спільного плану, Кузьмін В.В., у вищевказаний період одержував від командувача чф вmf зс рф адмірала Соколова В.М., його першого заступника віце-адмірала Пінчука С.М. та інших невстановлених на цей час досудовим слідством осіб із числа військового командування рф, бойові накази і розпорядження щодо нанесення підпорядкованими йому підрозділами 30-ї дивізії надводних кораблів, з використанням надводних бойових кораблів, у тому числі фрегату «Адмірал Макаров» ударів крилатими ракетами морського базування ЗМ-14Т «Калібр» по визначеним у цих бойових документах конкретним цивільним об'єктам на території України, у тому числі об'єктам ОЕС України, з визначеними координатами місць їх розташування.

Виконуючи указані бойові накази і розпорядження Кузьмін В.В. шляхом відання наказів і розпоряджень штабу підпорядкованої йому дивізії, своїм заступникам і начальникам підрозділів, особи яких на цей час слідством не встановлені, контролюючи їх виконання, забезпечував: розроблення і затвердження замислів і рішень на ведення бойових дій, а також графіки підготовки і здійснення нанесення ракетних ударів; визначення потреб в ракетах по задачам бойових дій; погоджував зазначені бойові документи з вищим військовим командуванням зс рф, у тому числі командуванням чорноморського флоту вmf зс рф; здійснював координацію діями і управлінням підпорядкованих йому підрозділів безпосередньо під час нанесення ракетних ударів по визначеним цивільним об'єктам на території України, а також доповідав про результати нанесених ракетних ударів вищому військовому командуванню чф вmf зс рф.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 18.10.2022 Кузьмін В.В., перебуваючи і невстановленому досудовим слідством місці, виконуючи відведену йому роль у спільному злочинному плані спрямованому на тероризування цивільного населення України і знищення об'єктів енергетичної системи України, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з командувачем чф вmf зс рф адміралом Соколовим В.М., його першим заступником віце-адміралом Пінчуком С.М. (досудові розслідування стосовно яких здійснюються в інших кримінальних провадженнях) та іншими невстановленими на цей час досудовим слідством особами із числа військового командування рф, усвідомлюючи тяжкі наслідки у вигляді загибелі і поранення значної кількості цивільних осіб, а також знищення і руйнування об'єктів ОЕС України, що призведе до енергетичної кризи, яка створить непридатні для існування цивільного населення умови, бажаючи настання таких наслідків, в порушення вищевказаних норм міжнародного гуманітарного права, знаючи та

розуміючи, що об'єкти ОЕС України є цивільними об'єктами критичної інфраструктури і не відносяться до об'єктів військового характеру, знищення яких не викликане військовою необхідністю та не надають воєнної переваги, шляхом відання наказів (розпоряджень) через штаб підпорядкованої йому дивізії, своїх заступників і начальників підрозділів, особи яких на цей час слідством не встановлені, особисто контролюючи їх виконання, 18.10.2022 о 07 годині 57 хвилин, використовуючи в акваторії Чорного моря фрегат «Адмірал Макаров» забезпечив нанесення двох ударів крилатими ракетами ЗМ-14Т «Калібр» універсального корабельного стрільбового комплексу ЗК-14 «Калібр-НК» по цивільному об'єкту ОЕС України – Відокремленому підрозділу «Придніпровська теплова електрична станція» Акціонерного товариства «ДТЕК Дніпроенерго» у місті Дніпро, що призвело до пошкодження будівель, майна та обладнання підприємства, яке має надзвичайно важливе значення для виживання цивільного населення, а також пошкодження житлових будинків і транспортних засобів цивільного населення.

Зазначені умисні протиправні дії Кузьміна В.В., який діяв за попередньою змовою групою осіб спільно з командувачем чф вmf зс рф адміралом Соколовим В.М., його першим заступником віце-адміралом Пінчуком С.М. та іншими невстановленими на цей час досудовим слідством особами із числа військового командування рф, призвели до руйнування вищевказаного об'єкту цивільної критичної інфраструктури ОЕС України, яке надзвичайно важливе для виживання цивільного населення, а також пошкодження житлових будинків і транспортних засобів цивільного населення.

Таким чином, Кузьмін В.В. обґрунтовано підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III).

**Старший слідчий в ОВС 4 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції**

Володимир ЧИХУН

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор третього відділу
першого управління процесуального керівництва
та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора**

Ігор БОЯН

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хв. «__» _____ 2026 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хв. «__» _____ 2026 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС 4 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

підполковник юстиції

Володимир ЧИХУН